

**СМІЛЯНСЬКА МІСЬКА РАДА ЧЕРКАСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

16.03.2018

Сміла

№ 50 р

Про проведення громадського обговорення

Відповідно до п.п. 20 ч. 4 ст. 42 Закону України від 21.05.1997 року № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні», ч. 5 ст. 3, ст. 5, ч. 2, ст. 11 Закону України від 24.05.2012 № 4865-VI «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», Постанови Кабінету Міністрів України від 24.10.12 № 989 «Про затвердження порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імені (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій» враховуючи протокол від 16.02.2018 № 16 комісії з питань найменування (перейменування) вулиць, інших міських об'єктів, встановлення пам'ятних знаків про підсумковий перелік вулиць, що рекомендуються до перейменування в ході другого (деколонізаційного) етапу:

1. Провести громадське обговорення пропозицій з перейменування вулиць, присвоєння власних назв об'єктам у м. Сміла.

2. Організатором проведення громадського обговорення перейменування вулиць, присвоєння власних назв об'єктам у м. Сміла призначити відділ організаційної роботи та сектор інформаційно-аналітичної політики.

3. Сектору інформаційно-аналітичної політики забезпечити:

3.1. публікацію в засобах масової інформації та на офіційному сайті міської ради повідомлення про проведення громадського обговорення з пропозиціями комісії з питань найменування (перейменування) вулиць, міських об'єктів, встановлення пам'ятних знаків (Додаток 1), роз'яснювальних матеріалів, щодо основних питань, які виникають при перейменуванні вулиць (Додаток 2);

3.2. прийом, реєстрацію та публікацію пропозицій поданих юридичними особами, громадянами та їх об'єднаннями в ході громадського обговорення, звіту про узагальнення результатів громадського обговорення;

3.3. забезпечити спільно з комісією з питань найменування (перейменування) вулиць, міських об'єктів, встановлення пам'ятних знаків у

двотижневий строк з дати закінчення громадського обговорення підготовку звіту про узагальнення результатів громадського обговорення для складання та внесення на розгляд міської ради подання про перейменування вулиць міста й найменування об'єктів.

4. Громадське обговорення провести у двохмісячний строк з дати оприлюднення цього розпорядження в засобах масової інформації.

5. Комунальним засобам масової інформації та засобам масової інформації іншої форми власності (за згодою) забезпечити публікацію інформаційного повідомлення про проведення громадського обговорення, поданих пропозицій та звіту про узагальнення результатів громадського обговорення.

6. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови згідно з розподілом повноважень, управління архітектури, регулювання забудови та земельних відносин міста, відділ організаційної роботи та сектор інформаційно-аналітичної політики.

Секретар міської ради

К.І. Синьогуб

ПОГОДЖЕНО:

Юридичний відділ

І.І. Власенко

Сектор інформаційно-аналітичної
Політики

О.Є. Головченко

Відділ організаційної
роботи

В.В. Єфремов

Інформаційне повідомлення
про проведення громадського обговорення
перейменування вулиць у м. Сміла

1. Організатор громадського обговорення – відділ організаційної роботи та сектор інформаційно-аналітичної політики виконавчого комітету Смілянської міської ради.
2. Найменування вулиць, які пропонуються до перейменування, об'єктів, яким пропонується присвоїти власні назви, відповідні запропоновані назви вулиць, об'єктів та інформаційні довідки щодо фізичних осіб та історичних подій – наведено в Таблиці 1 (додається).
3. Суб'єкти, що внесли пропозиції щодо перейменування вулиць міста – комісія з питань найменування (перейменування) вулиць, міських об'єктів, встановлення пам'ятних знаків та мешканці окремих вулиць (провулків).
4. Строк, місце, час проведення заходів з громадського обговорення, акредитації представників засобів масової інформації, реєстрації учасників.
5. Пропозиції (зауваження) учасників громадського обговорення подаються до 17 травня 2018 року. Публікація отриманих пропозицій (зауважень) забезпечується організатором у дводенний строк на сайті міської ради. Анонімні пропозиції (зауваження), а також подані в формі не нормативної лексики не публікуються та до результатів обговорення не включаються.
6. З метою широкого інформування та залучення громадян до громадського обговорення перейменування вулиць міста, за зверненнями вуличних голів, голів кварткомів організатором забезпечуються виїзди в місця проживання заявників представників виконавчого комітету, комісії з питань найменування (перейменування) вулиць, міських об'єктів, встановлення пам'ятних знаків для надання роз'яснень та прийому пропозицій (зауважень) жителів.
7. Узагальнення пропозицій та підготовка звіту про результати громадського обговорення здійснюється організатором в ході відкритих засідань спільно з комісією з питань найменування (перейменування) вулиць, міських об'єктів, встановлення пам'ятних знаків. Останнє засідання, на якому мають бути оголошені результати громадського обговорення провести в малому залі виконавчого комітету Смілянської міської ради – 30.05.2018 р, о 14-30 (вул. Незалежності, 37, 2-й поверх, зал засідань).
8. Поштова адреса та адреса електронної пошти, номер телефону, строк і форма подання пропозицій – м. Сміла, вул. Незалежності, 37, сектор інформаційно-аналітичної політики виконавчого комітету Смілянської міської ради (каб. 211), svit-politika@smila-rada.gov.ua, 4-21-55, 4-30-27.
Пропозиції (зауваження) подаються у письмовій формі або надсилаються електронною поштою із зазначенням прізвища, імені, по батькові та адреси особи, яка їх подає. В разі подання колективного звернення до нього додається підписний лист з зазначенням П. І. Б. підписанта, його адреси проживання,

номера контактного телефону та підпису. Юридичні особи подають пропозиції у письмовій чи електронній формі із зазначенням їх найменування та місцезнаходження.

9. Місцезнаходження та адреса електронної пошти, номер телефону організатора громадського обговорення, за якими можна отримати консультації з питання, що винесено на громадське обговорення – м. Сміла, вул. Незалежності, 37, відділ організаційної роботи та сектор інформаційно-аналітичної політики виконавчого комітету Смілянської міської ради (каб. 211, 213), svit-politika@smila-rada.gov.ua, 4-21-55, 4-30-27.
10. Строк і спосіб оприлюднення звіту про результати громадського обговорення – до 31.05.2018 року в газеті «Сміла» та на офіційному веб-сайті Смілянської міської ради.

Секретар міської ради

К.І. Синьогуб

ІНФОРМАЦІЯ ЩОДО ДІЙ ГРОМАДЯН ПРИ ПЕРЕЙМЕНУВАННІ ВУЛИЦІ

У зв'язку з продовженням процедури щодо приведення назв об'єктів топоніміки м. Сміла у відповідність до Закону України від 09.04.2015 року №317-VIII «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки» часто виникають питання щодо можливих незручностей для смілян унаслідок зміни назви вулиці.

З метою уникнення непорозумінь надаємо роз'яснення щодо дій громадян при перейменуванні вулиці.

Законодавством не передбачено внесення змін до правовстановлюючих документів (свідоцтва про право власності, свідоцтва про право на спадщину, договору купівлі-продажу, договору міни, договору дарування, тощо) у зв'язку з перейменуванням вулиць, на яких знаходиться об'єкт нерухомого майна, а тому вони є чинними та не потребують заміни чи отримання нового правовстановлюючого документа.

У той же час, із власної ініціативи або в разі необхідності (продаж, дарування, тощо) власник майна (в тому числі земельної ділянки), відносно якого відбулися зміни в назві вулиці (площі, провулку тощо), відповідно до законодавства має право самостійно (або уповноважити на це іншу особу за довіреністю) звернутися до органу державної реєстрації прав на нерухоме майно з заявою про внесення змін до Державного реєстру речових прав на нерухоме майно у зв'язку із зміною назви чи перейменування вулиці (площі, провулку тощо) відповідно до рішення Смілянської міської ради.

У разі необхідності здійснення нотаріальних дій із нерухомістю (продаж, успадкування, дарування тощо) у міській раді можна отримати довідку про перейменування вулиці. На підставі правовстановлюючих документів зі старою назвою вулиці і цієї довідки нотаріус видає новий правовстановлюючий документ із новою назвою вулиці.

Відповідно до ст. 6 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» у разі зміни адреси житла в межах адміністративно-територіальної одиниці особа або її законний представник повинні письмово повідомити про це орган реєстрації місця проживання протягом десяти днів. Органом реєстрації є територіальні підрозділи Державної міграційної служби України.

На підставі поданих особою або її законним представником відомостей працівник територіального підрозділу Державної міграційної служби України в той самий день вносить необхідні зміни до паспортного документа та протягом семи днів до реєстраційного обліку.

Перереєстрація також може проходити під час заміни паспорта, оновлення фотокарток, при зміні прізвища тощо, тобто коли в людини виникає потреба.

Принагідно інформуємо, що відповідно до підпункту 7) пункту 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їх символіки», реєстраційний збір не справляється за проведення державної реєстрації змін, що вносяться до установчих документів юридичних осіб, пов'язаних із прийняттям Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їх символіки», а також зміни місцезнаходження юридичної особи, місця проживання фізичної особи у зв'язку із зміною назви (перейменуванням) скверів, бульварів, вулиць, провулків, узвозів, проїздів, проспектів, площ, майданів, набережних, мостів, інших об'єктів топоніміки населених пунктів».

Секретар міської ради

К.І. Синьогуб

**ПІДСУМКОВИЙ ПЕРЕЛІК ВУЛИЦЬ, ЩО РЕКОМЕНДУЮТЬСЯ ДО ПЕРЕЙМЕНУВАННЯ
В ХОДІ ДРУГОГО (ДЕКОЛОНІЗАЦІЙНОГО) ЕТАПУ**

№ п/ п	Існуюча назва	Пропонована назва	Історична довідка, пояснення
	Амурський, пров. Названий в честь річки Амур, що протікає територією Росії, Китаю, Монголії.	Локомотивни й	За місцемрозташування локомотивного депо.
3	Белякова, вул., Б-4 Беляков Олександр Васильович (1897 – 1982) – генерал-лейтенант авіації (1943), Герой Радянського Союзу (1936). В 1936 – 1937 рр. здійснив в якості штурмана безпосадочні перельоти: Москва – о. Удд, та Москва – Пн. Полюс – США з В.П. Чкаловим та Г.Ф. Гайдуковим. З 1940 року на педагогічній роботі в військових академіях. Його ім'я використовувалося ідеологами СРСР для пропаганди досягнень радянської влади.	Івана Кожедуба	Кожедуб Івана Микитович– льотчик-винищувач Другої Світової війни, тричі Герой Радянського Союзу.
	Белякова, пров., Б-4-//-	-//-	-//-
4	Белгородський, пров Б-4 Названий в честь м. Белгорода Белгород – місто обласного підпорядкування в Російській Федерації, адміністративний центр Белгородської області. Місто засноване у XVI столітті як фортеця Белгород на історичній території Слобідської України. При поділі Росії на вісім губерній Белгород, серед інших 56 міст, 18 (29) грудня 1708 року був приписаний до	Слобідський	Слобідська Україна (Слобожанщина) – історико-географічний край у східній частині України та прикордонних областях РФ, територія якого приблизно збігається з територією п'яти Слобідських козацьких полків 17-18 століть.

<p>Київської губернії. З 10 квітня 1918 до 20 грудня 1918 був у складі Української Держави. До Гетьманського перевороту адміністративно належав до Донеччини з центром у місті Слов'янськ.</p>		
<p>Верещагіна, вул., Ж-6 Верещагін Василь Васильович (1842–1904) – російський живописець, реформатор російського батального жанру. В картинах розкривав драматизм, жорстокість буднів війни. Ніякого відношення до української історії не мав.</p>	<p>Марії Заньковецько ї</p>	<p>Марія Заньковецька – українська акторка і театральна діячка, провідна зірка українського театру кінця XIX і початку XX сторіч. Народна артистка Української РСР (1922).</p>
<p>Волгоградська, вул, Е-6 Названий в честь міста Волгограда (до 1925 – Царицин, до 1961 – Сталінград), місто, центр Волгоградської області (Росія). Його ім'я використовувалося ідеологами СРСР для пропаганди досягнень радянської влади.</p>	<p>Юрія Липи</p>	<p>Юрій Іванович Липа – громадський діяч, письменник, поет, публіцист, лікар, автор української геополітичної концепції, один з визначних ідеологів українського націоналізму.</p>
<p>Восток, пров., В-6 Ймовірно названий на честь першого космічного корабля «Восток», на якому Ю.О. Гагарін літав у космос 12 квітня 1961 року. Назва використовувалася ідеологами СРСР для пропаганди досягнень радянської влади.</p>	<p>Валентина Бондаренка</p>	<p>Бондаренко Валентин Васильович (16 лютого 1937, Харків – 23 березня 1961, Москва). Льотчик-винищувач, член першого загону космонавтів СРСР. Загинув під час тренувань в сурдобарокамері. Нагороджений орденом Червоної Зірки (посмертно). Посмертно присвоїли йому і звання космонавта. Ім'ям Бондаренка названий один з кратерів на Місяці.</p>
<p>8-го Березня, вул., А-4 Названа на честь Міжнародного жіночого свята – 8 Березня. Назва топоніму «8 Березня» згідно експертної оцінки Інституту історії України НАНУ підлягає перейменуванню оскільки пов'язана з діяльністю комуністичної партії та встановлення радянської влади в Україні. Свято 8 Березня було офіційно</p>	<p>Раїси Кириченко</p>	<p>Раїса Опанасівна Кириченко – видатна українська співачка. Член Комітету Національних премій України ім. Т. Шевченка, Герой України.</p>

	запроваджено більшовиками.		
	<p>Герцена, вул., Д-3 Герцен Олександр Іванович (1812-1870) – російський революціонер, письменник, філософ. Закінчив Московський університет (1833), очолював студентський революційний гурток. 1834 року був заарештований і 6 років провів в засланні. З 1836 року друкувався під псевдонімом Іскандер. З 1847 року в еміграції. Видавав альманах «Полярная звезда», газету «Колокол». В 1861 році співпрацював з таємним товариством «Земля і Воля», створеного М.Г. Чернишевським. Ніякого відношення до української історії не мав.</p>	<p>Михайла Драй-Хмари</p>	<p>Михайло Опанасович Драй-Хмара – український поет, перекладач, літературознавець. Батько Оксани Ашер (літературознавець). Жертва сталінського терору.</p>
1	<p>Горького, вул., Б, В-3 Максим Горький (Пешков Олексій Максимович) (1868-1936) – російський, пізніше радянський «пролетарський» письменник, драматург та публіцист; член РСДРП(б), деякий час дружив з Леніним. Підтримував більшовиків як до, так і опісля Жовтневого перевороту. 1931 року керівництво ВКП(б) організувало М. Горькому відвідування Соловецького концтабору, після чого він написав схвальний відгук про режим утримання в'язнів. Перейменовується за заявою жителів вулиці.</p>	<p>Олеся Гончара</p>	<p>Гончар Олесь Терентійович – український радянський письменник, літературний критик, громадський діяч. Герой України.</p>
1	<p>Громова, вул., Є-7, 6,7; Ж-6 Громов Михайло Михайлович (1899-1985) – радянський військовий діяч, генерал-полковник авіації. У 1934 році</p>	<p>Петра Сагайдачного</p>	<p>Петро Кононович Конашевич-Сагайдачний – український полководець та політичний діяч, гетьман реєстрового козацтва, кошовий отаман Запорізької Січі.</p>

	встановив світовий рекорд дальності польоту (12000 км). У 1937 році здійснив перельоти Москва – Північний полюс – США. Його ім'я використовувалося ідеологами СРСР для пропаганди досягнень радянської влади.		
1	Громова, пров. Є-7	-//-	-//-
1	Далекосхідна, вул., С-4 Географічна назва східного регіону Росії.	Зелений Клин	Зелений клин, Зелена Україна – історична українська назва території Приамур'я південної частини Далекého Сходу, у нижній частині ріки Амур і над Тихим океаном; площа близько 1 млн км ² . За даними перепису 1926 в Зеленому Клині мешкало 303 тисячі українців (із 315 тис. усіх українців Далекého Сходу). У період існування СРСР українське населення регіону зазнало масових депортацій і зросійщення. У 1917-1922 роках в межах Зеленого Клину існувала Українська Далекосхідна Республіка.
1	Далекосхідний, пров., Є-4	-//-	-//-
1	Жигулівська, вул., Б-6 Від м. Жигулівськ Куйбишевської області (Росія). Назва міста походить від пагорбів «Жигулівські гори» (або Жигулі), в оточенні яких воно розташоване.	Карпатська	Карпатська. Назва – похідна від Карпатських гір, найбільшого гірського масиву України
1	Заслонова, вул., Е-7 Заслонов Костянтин Сергійович (1910-1942) – один з керівників партизанського руху в Білорусії в період Великої Вітчизняної війни, Герой Радянського Союзу (1943, посмертно). Ніякого відношення до української історії не мав.	Володимира Івасюка	Володимир Івасюк – український композитор-виконавець, поет. Герой України.
1	Комарова, вул., Є-7 Комаров Володимир Михайлович (1927-1967) – льотчик-космонавт СРСР, двічі Герой Радянського Союзу (1964, 1967, посмертно). Польоти на космічних кораблях «Восход» (1964) та «Союз-1» (1967). Загинув під час завершення програми польоту. Ніякого відношення до української історії не	Леоніда Каденюка	Каденюк Леонід Костянтинович, народився 1951 року в селі Клішківці, Хотинського району, Чернівецької області у родині сільських вчителів. У 1995 році Каденюка відібрали до групи космонавтів Національного космічного агентства України. Він пройшов підготовку до космічного польоту в NASA на американському космічному кораблі багаторазового використання. 31 листопада по 5 грудня 1997 року здійснив космічний політ на американському космічному кораблі Columbia місії STS-87. Під час польоту виконував біологічні експерименти спільного українсько-американського дослідження трьох видів рослин: ріпою, соєю і мохом. Леонід Каденюк - автор

	мав.		п'яти наукових праць. У 2017 році видав книгу "Місія - Космос".
1	Коцюбинського, вул., В-4 Оскільки достеменно не відомо на честь кого найменовано цю вулицю чи на честь Михайла Михайловича Коцюбинського – український письменник, громадський діяч, голова «Просвіти» в Чернігові. Чи на честь його сина Коцюбинського Юрія Михайловича – відомого українського радянського діяча. З грудня 1917 був членом першого радянського уряду України. Боровся за встановлення влади більшовиків в Україні. Комісія вирішила уточнити назву, додавши ім'я «Михайла».	Михайла Коцюбинського	Коцюбинський Михайло Михайлович (1864-1913) – український письменник, громадський діяч, товаришував з членами підпільного товариства «Братство тарасівців».
1	Курський, пров., А-4 Названий на честь м. Курськ. Адміністративний центр Курської області. Центр українсько-російського етноісторичного краю Курщина. Курськ вперше згадується в Житії Феодосія Печерського (не раніше 1032, коли Дніпровське лівобережжя перейшло у володіння Ярослава Мудрого). Від 1360 до кінця XV століття Курськ був у складі Великого князівства Литовського	Чернігівський	На честь міста Чернігів. Чернігів – місто на півночі України – обласний центр Чернігівської області. Впродовж своєї історії він був одним з головних осередків політико-економічного та соціально-культурного життя українців.
2	Курчатова, вул., В-2 Курчатов Ігор Васильович (1903-1960) – радянський вчений, академік атомної техніки. Народився на Уралі в 1912 році переїхав до Криму де закінчив Симферопольську гімназію і вступив до університету. Будучи студентом відкрив нову галузь науки – вчення про сегнетоелектрику. Спільно із	Академіка Глушкова	Глушков Віктор Михайлович – український радянський вчений, піонер комп'ютерної техніки, автор фундаментальних праць у галузі кібернетики, математики і обчислювальної техніки, ініціатор і організатор реалізації науково-дослідних програм створення проблемно-орієнтованих програмно-технічних комплексів для інформатизації, комп'ютеризації і автоматизації господарської і оборонної діяльності. Глава наукової школи кібернетики. Лауреат численних премій і нагород. Дійсний член АН СРСР, АН УРСР. Почесний член багатьох іноземних академій. Засновник Інституту кібернетики імені В. М. Глушкова НАН України, який очолював до 1982 р.

<p>співробітниками виявив ядерну ізомерію. Курчатову не було ще і 30 років коли йому присвоїли ступінь доктора фізико-математичних наук. Курчатов займався атомною енергетикою. Під керівництвом Курчатова споруджений перший радянський циклотрон (1939), відкрито спонтанний поділ ядер урану (1940), розроблено протимінний захист кораблів, створено перший в Європі ядерний реактор (1946), першу в СРСР атомну бомбу (1949), перші у світі термоядерна бомба (1953) і АЕС (27 липня 1954 року почала працювати перша його атомна електростанція). Потім був побудований перший атомний криголам «Ленін». Засновник і перший директор Інституту атомної енергії. Ніякого відношення до української історії не мав.</p>		
<p>2 Курчатова, пров., В-2</p>	<p>-//-</p>	<p>-//-</p>
<p>2 Леваневського, вул. Леваневський Сигізмунд Олександрович(1902-1937) – льотчик, Герой Радянського Союзу (1934). Народився у Петербурзі. З 1918 р. в Радянській Армії. У 1930-1934 рр. начальник льотної частини Центральної всеукраїнської школи пілотів ТСОАВІАХІМу в Полтаві. У квітні 1934 р. взяв участь у рятуванні челюскінців. Був у числі перших семи Героїв Радянського Союзу (мав «Золоту Зірку» № 2). Після повернення до Полтави його іменем було названо вулицю, де він жив, та село у Кобеляцькому р-ні. У 1936 р. здійснив</p>	<p>Назарія Яремчука</p>	<p>Назарій Назарович Яремчук – український естрадний співак. Народний артист УРСР.</p>

	переліт СРСР – США загальною протяжністю 19 тис. км. У 1937 р. під час перельоту через Північний полюс у США загинув.		
2	Леваневського, пров.	-//-	-//-
2	Ломоносова, вул., Д-2 Ломоносов Михайло Васильович (1711-1765) – російський вчений, один з основоположників фізичної хімії, історик, поет та художник. В 1741 році закінчив слов'яно-греко-латинську академію в Москві. Вчився в Петербурзі, Німеччині. 1745 року він став першим російським професором Петербурзької Академії наук. В 1755 році з його ініціативи в Москві відкрито університет.	Андрія Саєнка	Андрій Степанович Саєнко – підприємець, громадський активіст, учасник Революції Гідності. Вбитий 20 лютого 2014 року на Майдані. Герой України. Уродженець м. Сміла.
2	Мазура, вул., Е-3;Є-4 Мазур Є.В. – заступник міністра машино-будування СРСР в період будівництва радіоприладного заводу у м. Сміла. Посада, яку він займав віднесена до переліку який підпадає під дію законів про декомунізацію, як керівні посади в комуністичній партії, вищих органах влади та управління СРСР, УРСР, інших союзних або автономних радянських республік.	Валентина Отамановського	Валентин Дмитрович Отамановський (псевдо: Золотополець) (1893-1964) – відомий громадсько-політичний діяч, герой українських національно-визвольних змагань 1917–1918 рр., знаний вчений, дослідник широкого гуманітарного, практично енциклопедичного спектру – краєзнавець і пам'яткознавець, фахівець з історії та права українських міст середньовіччя, історії медицини й аптечної справи, історик науки, бібліограф, видавець і письменник, перекладач і знавець багатьох мов, педагог, організатор науки, просвітянин та освітянин, доктора історичних наук, професор. Уродженець с. Яблунівка Смілянської волості Черкаського повіту Київської губернії
2	Матросова, вул. Офіційно – Матросов Олександр Матвійович (1924-1943) – Герой Радянського Союзу (1943, посмертно), гвардії рядовий, закрив тілом амбразуру ворожого дзоту, що дало свободу пересування решти підрозділу. Разом з тим існує дуже багато журналістських розслідувань, які підтверджують, що це міфологізований	Феофана Лебединцева	Лебединцев Феофан Гаврилович (24 березня 1828 – 24 березня 1888) – український педагог, історик, громадський і церковний діяч, літератор, журналіст. Основоположник української періодики. Засновник, видавець і перший редактор журналу «Киевская Старина». Народився в багатодітній родині священника в селі Зелена Діброва на Київщині (тепер Городищенський район Черкаської області), один з п'яти славетних братів Лебединцевих.

<p>образ, як по особистості героя, його біографії, так і по обставинах смерті. У часи СРСР широко використовувався з метою пропаганди та звеличення ролі комуністичної партії, російського народу, у війні з нацистами.</p>		
<p>Василь Сергійович Молоков – радянський військовий і полярний льотчик, генерал-майор авіації. Герой Радянського Союзу. Народження: 1 лютого 1895 р., Ленінський район (Московська область), Росія Смерть: 29 грудня 1982 р., Москва, Росія У 1937 році, як командир екіпажу ТБ-3, брав участь у висадці експедиції І. Д. Папаніна на Північний полюс. З березня 1938 по квітень 1942 року – начальник Головного управління ЦПФ. У червні 1942 року, як уповноважений Державного комітету Оборони (ДКО), перевіряв хід будівництва авіаційної траси Аляска – Сибір. У 1942-1943 роках – начальник Льотно-дослідницького інституту. Учасник німецько-радянської війни: у травні-червні 1943 року стажувався на посаді командира 244-ї бомбардувальної авіаційної дивізії Південно-Західного фронту; з червня 1943 до грудня 1945 року – командир 213-ї нічної бомбардувальної авіаційної дивізії на Західному і 3-му Білоруському фронтах. У 1946-1947 роках – заступник начальника Головного управління гідрометеослужби при Раді Міністрів СРСР. У серпні 1947 року генерал-</p>	<p>Василя Сліпака</p>	<p>Василь Ярославович Сліпак (20 грудня 1974, Львів –29 червня 2016, Луганське, Бахмутський район, Донецька область, Україна) –всесвітньо відомий український оперний співак, соліст Паризької національної опери, волонтер, учасник бойових дій на Сході України. Позивний «Міф». Загинув у бою від кулі снайпера. Кавалер ордена «За мужність» I ст., Герой України, кавалер ордена «Золота Зірка».</p>

<p>майор авіації В. С. Молоков вийшов у запас. Мешкав у Москві, де й помер. Похований на Кунцевському кладовищі. Обирався членом Центрального виконавчого комітету СРСР 7-го скликання (1935-1937), членом Верховної Ради СРСР 1-го скликання (1937-1946). Член Центральної ревізійної комісії ЦК КПРС (1941-1952). Посада, яку він займав віднесена до переліку який підпадає під дію законів про декомунізацію, як керівні посади в комуністичній партії, вищих органах влади та управління СРСР, УРСР, інших союзних або автономних радянських республік.</p>		
<p>Молодогвардійська, вул. (від вул. Волошкова) Назва топоніму «Молодогвардійська» насамперед пов'язана з однойменним пропагандистським романом радянського письменника та партійного діяча О. Фадєєва, у часи СРСР широко використовувалася з метою пропаганди та звеличення ролі комуністичної партії у вигнанні нацистів з території Донбасу під час Другої світової війни. Водночас, при прийнятті рішення щодо доцільності існування вулиці «Молодогвардійська», мають бути взяті до уваги не тільки історичний контекст існування вищевказаної назви, але й сучасні події. Зокрема, у контексті національно-патріотичного виховання дітей та молоді слід врахувати, що назва «Молода гвардія» активно</p>	<p>Рибальська (іст.)</p>	<p>Рибальська–історична назва вулиці</p>

<p>використовується у антиукраїнській пропаганді представниками проросійських сепаратистів та інших незаконних збройних формувань на території Донецької та Луганської областей. Також з 2005 року назву «Молода гвардія» носить молодіжне крило правлячої партії РФ «Єдина Росія». Ця організація активно підтримує політику В. Путіна та російської влади щодо України, насамперед, у питаннях анексії Криму та російської агресії на сході України.</p>		
<p>Молодогвардійська, вул. (від вул. Орлова)-//-</p>	<p>Мисливська</p>	<p>Мисливська – в солідарність з «Рибальською»</p>
<p>Олега Кошового, вул. Олег Васильович Кошовий (08.06.1926-09.02.1943) – один з учасників начебто підпільної організації «Молода гвардія», що існувала в місті Красnodон (нині Сорокине) Луганської області під час Другої світової війни, Герой Радянського Союзу. Літературний герой, створений О. Фадєєвим у романі «Молода гвардія», потім перенесений до однойменного фільму С. Герасимова, а згодом – і до офіційної радянської історіографії, сильно відрізнявся від свого прототипа. Роман Фадєєв написав у стилі терміни на особисте замовлення Сталіна (до 30-річчя Жовтневого перевороту). У час написання письменник жив у матері Олега Олени Миколаївни, і дуже мало спілкувався з родичами інших підпільників. Під впливом Кошової Фадєєв «призначив» Олега комісаром</p>	<p>Володимира Рибак</p>	<p>Володимир Іванович Рибак (нар. 30 листопада 1971, Горлівка, Донецька область – 17-19 квітня 2014, Горлівка, Донецька область) – український політик. Депутат Горлівської міської ради. Герой України. Володимир викрадений невідомими 17 квітня 2014 в Горлівці одразу після мітингу, організованого на підтримку міського голови Євгена Клепа, під час якого Володимир Рибак зробив спробу зняти прапор сепаратистської «Донецької народної республіки» і повернути український прапор на будівлю міськради. 19 квітня його тіло було знайдено місцевими рибалками в річці Казенний Торець біля смт. Райгородок Слов'янського району Донецької області з ознаками насильницької смерті. Разом із ним було знайдено тіло студента Юрія Поправки. За повідомленням прес-служби МВС «Причина смерті обох загиблих – комбінована травма тіла внаслідок тортур, з подальшим утопленням ще живих непритомних потерпілих» 23 квітня Служба безпеки України оприлюднила наявну інформацію. Встановлено, що 17 квітня Ігор Безлер («Бес») доручив начальнику самопроголошеної міліції Горлівки нейтралізувати Володимира Рибак, котрий намагався встановити український прапор на будівлі Горлівської РДА. Також Безлер наказав члену своєї групи, військовому РФ, викрасти Рибак, посадити його до автівки і вивезти в означене місце, де вжити щодо нього заходи фізичного впливу. Далі за вказівкою Ігоря Гірка («Стрелок») Володимира Рибак доставили в штаб сепаратистів у Слов'янську, де Гіркін зустрівся з ним особисто. 20 квітня Гіркін особисто наказав самопроголошеному меру Слов'янська Пономарьову вивезти зі штабу тіло вбитого Рибак.</p>

<p>організації, хоч насправді ним була інша людина – Віктор Трет'якевич, якого очорнили, приписавши зраду товаришів гестапівцям, однак у 1959 році офіційного зрадника, Віктора Трет'якевича – реабілітували. У пропагандистському романі він виведений під ім'ям зрадника Євгена Стаховича. Фадєєв у «Молодій гвардії» не випадково дав героєві-зраднику ім'я «Євген Стахович», адже особа діяча ОУН була вже відомою Міністерству державної безпеки СРСР. Безглуздість ситуації надавала та обставина, що Євген Стахів не те що молодогвардійцем, навіть комсомольцем ніколи не був. Він організував українське національне патріотичне підпілля на Донбасі, гаслом якого було «Смерть Гітлеру, смерть Сталіну». Стахів спростував наклеп на себе в українській пресі в Америці і пізніше навіть намагався притягнути Фадєєва до суду.</p>		
<p>Миколи Островського, вул. Микола Олексійович Островський (16 (29) вересня 1904, Вілія – 22 грудня 1936, Москва) – радянський письменник, уродженець України; писав російською мовою. Автор романів «Як гартувалась сталь» (дія відбувається в Шепетівці, Києві та Боярці) і «Народжені бурєю». За радянського часу існувала стійка традиція «героїзації» життєпису Миколи Островського на тлі буремних військових подій на теренах України. Різні публікації зображали хлопця у віці 15–16 років комсомольцем,</p>	<p>Юрія Клеопова</p>	<p>Юрій Дмитрович Клеопов – український геоботанік, флорист, систематик, флорогенетик, засновник відділу геоботаніки Інституту ботаніки АН УРСР. Кандидат біологічних наук, професор. Народився 22 серпня 1902 р., в родині народного вчителя, священник Дмитра Степури, який отримуючи сан, став Клеоповим («клео» з грец. «слава», розстріляний 1919 р. більшовиками) в Городищі. Дитинство провів в с. В. Яблунівка на Смілянщині. Працюючи до війни в Харкові, відмовився їхати в евакуацію. Під час окупації працював в Києві. Помер під час експедиції по дослідженню лікарських рослин 1943 року у м. Сміла, похований на польському цвинтарі.</p>

працівником ревкому в Шепетівці та бійцем батальйону Особливого призначення Ізяславської ЧК, червоним кіннотником-фронтовиком, пораненим на польському фронті й демобілізованим. Значною мірою ці відомості являли собою проекцію на долю автора роману «Як гартувалася сталь» подробиць літературної біографії його героя Павла Корчагіна. Проте оприлюднені у 1990-х роках архівні матеріали (зокрема, автобіографія Миколи Островського 1924 року) змушують критично поставитися до радянських міфологем. З нових джерел витікає, що у 1919-1920 роках Островський жив у Шепетівці, працював дроворізом на складі, учнем помічника кочегара на електростанції, кубовщиком, одночасно вчився в школі. Саме таке тлумачення згаданого періоду біографії письменника прийняте нині в Енциклопедії історії України. В 1921-1922 роках Островський навчався у Київському електромеханічному технікумі (тепер Київський електромеханічний коледж). У жовтні-грудні 1921 року працював на будівництві вузькоколійної залізничної лінії завдовжки 6 верст між лісозаготівлею біля Боярки та колією Фастів – Київ). Внаслідок виснажливої роботи й застуди хворів на важку форму висипного тифу, надалі у нього розвинувся ревматизм, що перейшов у поліартрит. В проміжках між лікуванням займався громадською роботою. У 1923-1924 рр. – член

<p>Шепетівського окружному Комсомолу, політрук Райвсеобуча, кандидат в члени губкому Комсомолу. Наприкінці червня 1924 р. був зарахований <u>бійцем</u> <u>Окремого шепетівського батальйону ЧОН</u>. 9 серпня того ж року вступив до РКП(б). З 1927 р. був остаточно прикутий до ліжка. Після невдалого лікування оселився у Сочі. Навіть ставши повним інвалідом, намагався брати активну участь у «викритті чужорідних елементів» серед апарату домоуправлінь свого та сусідніх будинків. Бувши свідком революційних подій на Україні 1917-1921 рр., Островський ставився до постанови незалежної української держави упереджено, а в своєму головному творі, романі «Як гартувалась сталь» змалював події тих часів цілком в дусі більшовицької сталінської пропаганди. Борці за українську державність в його творі виключно «головорізи і громили», що влаштовують єврейські погроми та вбивають неповинних людей.</p>		
<p>Папаніна, вул. Іван Дмитрович Папанін (нар. 26 листопада 1894, Севастополь – пом. 30 січня 1986, Москва) – дослідник Арктики, доктор географічних наук (1938), контр-адмірал (1943), двічі Герой Радянського Союзу (1937 і 1940). 3 Іван Дмитрович Папанін народився в Севастополі, батько був матросом. Провчившись 4 роки в початковій школі, Папанін в 1908 році пішов працювати на завод. У 1914 році був призваний на військову службу (потрапив на флот).</p>	<p>Володимира Антоновича</p>	<p>Антонович Володимир Боніфаатійович (18 [30] січня 1834, Махнівка, нині Козятинського району – 8 [21] березня 1908, Київ) – український історик, археолог, етнограф, археограф, член-кореспондент Російської АН з 1901; професор Київського університету з 1878; співорганізатор Київської Громади, член Київського товариства старожитностей і мистецтв. У другій половині 1890-х років Володимир Антонович разом з Олександром Кониським заснував всеукраїнську політичну організацію, що мала об'єднати українців усієї Російської імперії. 1897 року відбувся установчий з'їзд цієї організації, до якої 1901 року приєдналася й київська «Громада». Сама організація проіснувала до її перетворення 1904 року на «Українську демократичну партію».</p>

У 1918-1920 роках брав участь у Громадянській війні в Україні і в Криму (організація диверсій і повстанських загонів). З 1920 року – комісар оперативного управління при командувачі морськими силами Південно-західного фронту. З листопада 1920 року за рекомендацією Розалії Землячки призначений комендантом Кримської ЧК, працював слідчим. У 1921 році переведений до Харкова військовим комендантом Української ЦВК, потім з липня 1921 по березень 1922 року працював секретарем Реввійськради Чорноморського флоту. У 1922 переведений до Москви комісаром господарського управління Народного комісаріату морських справ, в 1923 – в Народний комісаріат пошти і телеграфів керівником справами і начальником Центрального управління воєнізованої охорони. У 1923-1925 проходив навчання на Вищих курсах зв'язку, після яких був скерований до Якутії як заступник начальника експедиції з будівництва радіостанції. У 1932–1933 був начальником полярної станції Бухта Тиха (Земля Франца-Йосифа), а в 1934-1935 – станції на Мисі Челюскін, в 1937-1938 – очолював першу у світі дрейфову станцію, «Північний полюс-1». Дев'ятимісячний дрейф експедиції «Північний полюс-1» став найбільшим географічним дослідженням двадцятого століття. Його учасники отримали вищі урядові винагороди й були призначені на високі державні пости.

<p>Після закінчення експедиції Папаніна, як «начальника експедиції», почали часто фотографувати поряд зі Сталіним. Потім його, як лояльного комуніста й чекіста, поставили на чолі Головного Управління Полярного Судоплавства СРСР «Севморпуть», усунувши з цієї посади більш інтелігентного академіка Отто Шмідта.</p> <p>У 1939-1948 роках працював начальником Главсевморпуті і уповноваженим Державного Комітету з перевезень на півночі.</p> <p>З 1948 до 1972 був на науковій роботі: заступник директора Інституту океанології АН СРСР з експедицій, начальник Відділу морських експедиційних робіт АН СРСР, з 1956 року – директор Інституту біології внутрішніх вод АН СРСР в селищі Борок, голова Московської філії Географічного товариства СРСР. Депутат Верховної Ради СРСР 1-го і 2-го скликань.</p>		
<p>Пермська, вул. 3 Перм – місто в європейській частині Росії, адміністративний центр Пермського краю, річковий порт на Камі.</p>	<p>Мліївська</p>	<p>Мліїв – село Городищенського району. На початку 17 століття одночасно з Орловцем, Тясмином (Смілою), Балаклією, тощо було у власності Христини Жубрик, потім – коронного гетьмана Станіслава Конєцпольського. Пізніше Мліїв перетворився на містечко і став центром волості. XIX століття характерні для Млієва часом бурхливої промислово-торговельної діяльності цукрозаводчиків Яхненків-Симиренків, які свій перший цукровий завод відкрили у Ташлиці на Смілянщині.</p> <p>Протягом 1919-1922 років тут (під керівництвом отамана Трохима Голого (Бабенко)) діяла Мліївська республіка, яка входила до Холодноярської республіки. Його загін, до складу якого входили й жителі Млієва, налічував до 6 тисяч осіб.</p> <p>В Млієві діє інститут садівництва імені Л. П. Симиренка УААН.</p>
<p>Першотравнева, вул. 3 Назва топоніму «Першотравнева» згідно експертної оцінки Інституту історії України НАНУ підлягає перейменуванню оскільки пов'язана з</p>	<p>Анатолія Солов'яненка</p>	<p>Солов'яненко Анатолій Борисович – всесвітньо відомий український співак та громадський діяч. Народився 25 вересня 1932 р. в Донецьку. Помер 29 липня 1999 р.</p> <p><u>Нагороди</u>: Герой України, лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка в галузі концертно-виконавського мистецтва.</p>

<p>діяльністю комуністичної партії та встановлення радянської влади в Україні. Свято 1-го Травня було офіційно запроваджено більшовиками.</p>		
<p>Радищева, вул. Олександр Миколайович Радищев, 31 серпня 1749, Верхнє Облязово, Саратовська губернія – 24 вересня 1802, Петербург) – російський письменник, просвітител, дисидент. Виборював ідеї демократії та республіканізму, участі народу в управлінні державою. Прибічник договірної теорії походження держави та природного права. Найвідоміший твір «Подорож із Петербурга до Москви» (1790). За цю книгу потрапив під нагляд поліції, а пізніше засланий в Сибір. 1797 року Радищев повернувся до Петербурга. Розробив проект юридичної реформи (1801–1802), виступав за відміну кріпосницького устрою. Через погрози нових репресій покінчив життя самогубством. Його ім'я використовувалося ідеологами СРСР як причетне до формування революційного руху в Росії.</p>	<p>Марка Кропивницького</p>	<p>Марко Кропивницький – український письменник, драматург, театральний актор. Народився 22 (10) травня 1840 року в с. Бежбайраки Єлисаветградського повіту Херсонської губернії (нині село Кропивницьке Новоукраїнського району Кіровоградської області). Батько, Лука Іванович, походив зі шляхетного роду Кропивницьких гербу Сас. З іменем Кропивницького пов'язані створення українського професійного театру на підросійській частині України й наступний етап розвитку реалістичної драматургії.</p>
<p>Ромена Роллана, вул. Ромен Роллан (29 січня 1866 – 30 грудня 1944) – французький письменник, музикознавець, театрознавець, мистецтвознавець, лауреат Нобелівської премії в галузі літератури (1915). Багато років. Роллан вів листування з Максимом Горьким та молодого російською поетесою й перекладачкою Марією Кудашевою, яка у 1934 р. стала</p>	<p>Миколи Леонтовича</p>	<p>Леонтович Микола Дмитрович, народився 1(13) грудня 1877, в с. Монастирок, Брацлавського повіту, Подільської губернії, Російської імперії. Помер 23 січня 1921, в с. Марківка, Гайсинського повіту, Подільської губернії, УСРР. Український композитор, хоровий диригент, громадський діяч, педагог. Автор широковідомих обробок українських народних пісень для хору «Щедрик», «Дударик», «Козака несуть». Його обробка «Щедрика» відома у всьому світі як різдвяна колядка (англ. «Carol of the Bells»). В ніч на 23 січня 1921 р. композитор був убитий агентом ВЧК Афанасієм Грищенком в оселі свого батька у селі Марківка Гайсинського повіту.</p>

<p>його дружиною, великим другом і помічником. Влітку 1935 р., з 23 червня по 21 липня на запрошення Максима Горького Ромен Роллан перебував в Радянському Союзі.</p> <p>Побувавши в СРСР 1935 року, хвалив Сталіна за «скромність» і «пангуманізм». Аж після 1985-го сплив термін заборони на друк приватних щоденників Романа Роллана, в яких він більш критично висловлювався про радянські реалії. Замовчування правди він вважав потрібним для захисту «справи комунізму» від тодішніх ідейних опонентів. Ніякого відношення до української історії не мав.</p>		
<p>Ростовська, вул. Ростов – місто в Ярославській області, Росії. 3 Перейменовується за заявою жителів вулиці.</p>	Чумацька	Чумак – історична українська назва торговця сіллю (16-19 ст.); особа, що займалася торговельно-візницьким промислом.
<p>Ростовський, пров. Ростов – місто в Ярославській області, Росії. 3 Перейменовується за заявою жителів провулку.</p>	Чумацький	-//-
<p>Смоленська, вул. 3 Смоленськ – місто в Росії, адміністративний, промисловий і культурний центр Смоленської області.</p>	Степана Руданського	Степан Васильович Руданський, народився в с. Хомутиці, нині Калинівського району Вінницької області 25 грудня 1833 (6 січня 1834). Помер 3 травня 1873 в Ялті. Український поет, перекладач античної літератури. Автор класичних сатир на міжнародну та антиімперську тематику. Професійний лікар.
<p>Сурікова, вул. 3 Суриков Василь Іванович – (12 (24) січня 1848 - 6 (19) березня 1916) – російський художник, автор кількох монументальних полотен з історії Росії та портретів. Походить з родини українських козаків Сибіру. Мати походила з старовинної родини Торгошиних, відомої з кінця 17</p>	Дмитра Яворницького	Дмитро Іванович Яворницький – український історик, археолог, етнограф, фольклорист, лексикограф, письменник, дослідник історії українського козацтва, дійсний член НТШ і ВУАН. Народився: 6 листопада 1855 р., в Харківській губернії. Помер 5 серпня 1940 р., в м. Дніпропетровськ , УРСР.

	<p>СТОЛІТТЯ.</p>		
4	<p>Серова, вул. Невідомо на честь кого названа. Найбільш ймовірно на честь одного з двох: Серов Анатолій Костянтинович (1910-1939) – радянський військовий льотчик, Герой Радянського Союзу (1938). Член КПРС з 1931. З 1929 р. в Червоній Армії. Закінчив військову льотну школу (1931) і один курс Військово – повітряної інженерної академії ім. М.Е. Жуковського (1936) служив в винищувальній авіації, був льотчиком-випробувачем. Добровольцем приймав участь у боротьбі з фашизмом в Іспанії (1937-1938). Приймав участь в 40 повітряних боях, особисто збив 8 літаків ворога. З 1938 начальник Головної льотної інспекції ВПС Червоної Армії. Загинув під час авіакатастрофи. Нагороджений орденом Леніна, 2 орденами Червоного Прапора. Похований в Москві на Красній Площі.</p> <p>Валентин Олександрович Серов (нар. 7 (19) січня 1865, Петербург, Російська імперія – пом. 22 листопада (5 грудня) 1911, Москва, Російська імперія) – російський художник кінця 19 – початку 20 ст., представник російської гілки імпресіонізму. Малював портрети, побутові картини, пейзажі. Зробив</p>	<p>Івана Сошенка</p>	<p>Сошенко Іван Максимович – український маляр і педагог. Один із найближчих друзів Тараса Шевченка, взяв активну участь у його визволенні з кріпацтва. Народився: 2 червня 1807 р., в м. Богуслав. Помер 18 липня 1876 р., в м. Корсунь</p>

	спроби в стінопису. Надзвичайно обдарований художник-графік.		
4	<p>Терешкової, вул. Валентина Володимирівна Терешкова (6 березня 1937, Масленниково, Тутаєвський район, Ярославська область, РРФСР) – російський радянський космонавт. Льотчик-космонавт СРСР (1963). Герой Радянського Союзу (1963). Перша у світі жінка-космонавт. Кандидат технічних наук (1977). Полковник (1970), а нині – генерал-майор авіації у відставці (перша в російській армії жінка-генерал). Депутат Державної думи VI скликання від «Єдиної Росії», заступник голови комітету Держдуми з міжнародних справ. Член Вищої ради «Єдиної Росії». Як депутат Держдуми РФ, голосувала за анексію Криму в 2014 році.</p>	Павла Чубинського	Павло Платонович Чубинський – український етнолог, фольклорист, поет, громадський діяч, автор слів Гімну України. Народився 27 січня 1839 р., в м. Бориспіль. Помер 30 січня 1884 р. в м. Київ
4	<p>Тимірязєва, вул. Климент Аркадійович Тимірязєв (22 травня (3 червня) 1843, Петербург, Російська імперія – 28 квітня 1920, Москва, Російська РФСР) – російський природознавець-дарвініст, біолог, фізіолог, один з основоположників російської і радянської школи фізіологів рослин; член-кореспондент РАН (1917 рік; член-кореспондент Петербурзької АН з 1890 року). Гаряче вітав більшовицький Жовтневий переворот 1917 року, а у рік смерті (1920) навіть був обраний робітниками депутатом московської ради.</p>	Михайла Вербицького	Михайло Михайлович Вербицький – український композитор, хоровий диригент, священник УГКЦ, громадський діяч, автор музики державного гімну України «Ще не вмерла Україна». Народився 4 березня 1815 р., в с. Явірник-Руський, Польща, Австрійська імперія. Помер 7 грудня 1870 р. в с. Млини, Польща
4	<p>Толбухіна, пров. Федір Іванович Толбухін (4 (16) червня 1894 – 17 жовтня 1949) – радянський</p>	Костянтина Махачека	Костянтин Махачек – власник (1900 р.) смілянського пивоварного заводу.

<p>воєначальник, Маршал Радянського Союзу (з 1944 р.), Герой Радянського Союзу (1965, посмертно), Герой Народної Республіки Болгарія, Народний Герой Югославії, кавалер ордену «Перемога».</p> <p>Під час Другої світової війни – командувач військами Південного, 3-го і 4-го Українських фронтів, які брали участь у визволенні України, Молдови, Румунії, Болгарії, Югославії, Угорщини і Австрії від нацистських загарбників.</p> <p>З серпня 1918 року вступив до лав Червоної армії. Служив в військовому комісаріаті. В 1919 році закінчив школу штабної служби і брав участь у Громадянській війні, будучи молодшим помічником начальника штабу стрілецької дивізії з оперативної роботи на Північному та Західному фронтах.</p> <p>Депутат Верховної Ради СРСР II скликання (1946-1949).</p>		
<p>Туполева, вул. Туполев Андрій Миколайович (10.11.1888-23.12.1972) –російський, радянський авіаконструктор, генерал-полковник, член АН СРСР; під його керівництвом створено понад 100 типів військових та цивільних літаків, зокрема бомбардувальник Ту-2, 4 реактивні пасажирські Ту-104, Ту-124 та надзвуковий Ту-144; жертва сталінського терору, в'язень ГУЛАГ СРСР.</p> <p>Під керівництвом Туполева спроектовано понад сто типів літаків, 79 з яких будувались серійно. На його літаках встановлено 78 світових рекордів, виконано близько 30</p>	<p>Генерала Кульчицьког о</p>	<p>Сергій Петрович Кульчицький – український військовий, генерал-майор, начальник управління бойової та спеціальної підготовки Головного управління Національної гвардії України. Герой України. Народився: 17 грудня 1963 р., м. Веймар, Німеччина Загинув: 29 травня 2014 р., в м. Слов'янськ Герой України</p>

	<p>видатних перельотів. Тричі Герой Соціалістичної Праці. Ніякого відношення до української історії не мав.</p>		
4	<p>Тургенєва, вул. Тургенєв Іван Сергійович (28 жовтня (9 листопада) 1818, Орел – 22 серпня (3 вересня) 1883, Буживаль, поблизу Парижа) – російський письменник. Твори: «Записки охотника» (збірка оповідань), «Рудин» (роман), «Дворянское гнездо» (роман), «Накануне» (роман), «Отцы и дети» (роман), «Дым» (роман, 1867), «Вешние воды» (повість). Ніякого відношення до української історії не мав.</p>	<p>Генерала Момота</p>	<p>Ігор Федорович Момот – український прикордонник. Генерал-майор. Начальник Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України м. Черкаси, селище Оршанець. Народився: 18 травня 1965 р., в м. Тирасполь, Молдова Загинув: 11 липня 2014 р. під час обстрілу бойовиками з РСЗВ «Град» біля с. Зеленопілля Луганської області. 11 лютого 2017 р. орденом «Народний Герой України»</p>
4	<p>Тургенєва, пров.</p>	<p>-//-</p>	<p>-//-</p>
4	<p>Уральський, пров. Не відомо на честь чого найменовано цей провулок. Урал – поняття, яке має ряд значень, ось декілька з них: Урал – гірська система і географічний регіон на межі Європи та Азії; Урал – річка на Уралі; Урал – присілок, Баймацький район, Башкортостан; Урал – присілок, Гафурійський район, Башкортостан; Урал – присілок, Кармаскалинський район, Башкортостан; Урал – присілок, Учалинський район, Башкортостан; Урал – футбольний клуб з Єкатеринбурга; Урал – родина радянських ЕОМ, що випускались з 1957 по 1971 роки; Урал – велосипед виробництва</p>	<p>Малиновий Клин</p>	<p>Малиновий Клин – неофіційна назва регіону компактного проживання українців на Кубані. Утворився в період від кінця XVIII до кінця XIX століття внаслідок переселення спочатку запорозьких козаків, а потім – українських селян. Чорноморські козаки заснували на Кубані 40 курінних селищ і дали їм ті ж назви, що мали курені на Запорозькій Січі. У наступні роки туди була переселена частина колишніх козаків, які після зруйнування Січі осіли на Катеринославщині та Херсонщині. Вважали себе за українців («малоросів»), у деяких місцях зберігали мову пращурів, фольклор і традиції Запорозької Січі (виборність певних посад тощо). Навіть за переписами 1930-х рр. з українським народом самоідентифікувалося 62 % людності Краснодарського краю. Територія попала під Голодомор та зросійщення. Але багато мешканців краю досі говорять говірками Наддніпрянщини (відомих під загальною назвою «балачка»).</p>

	Пермського велосипедного заводу; Урал – єдиний російський важкий мотоцикл; Урал – вантажний автомобіль підвищеної прохідності подвійного призначення з колісною формулою бхб.		
4	Ціолковського, вул. Костянтин Едуардович Ціолковський – радянський вчений-теоретик польського походження, є одним із засновників ракетобудування та сучасної космонавтики, педагог, письменник. Народження: 17 вересня 1857 р., Іжевськ, Росія Смерть: 19 вересня 1935 р., Калуга, Росія. Ніякого відношення до української історії не мав.	Архипа Люльки	Архип Михайлович Люлька (10 (23) березня 1908, Саварка, Київська губернія, Російська імперія (тепер Саварка, Богуславського району, Київської області, Україна) – 1 червня 1984, Москва, РРФСР, СРСР) – український радянський конструктор авіаційних двигунів. Член-кореспондент АН СРСР (з 1960), академік АН СРСР (1968). Архип Люлька в 1937-1939 роках винайшов турбореактивний двигун. Винахід, яким користується усе людство. Завдяки йому літаки подолали швидкість звуку.
4	Червономіська, вул. За висновком Українського інституту національної пам'яті, якщо цей топонім з'явився після 1917 року то він чітко корелювався з такими прикметниками як комуністичний, більшовицький, радянський та виступав символом комуністичної партії. А тому назва вул. Червономіська як така, що пов'язана зі встановленням радянської влади та діяльністю комуністичної партії, підлягає перейменуванню.	Українська	Українська
5	Червономіський, пров.-//-	Український	Український
5	Ширшова, вул., Б-4 Невідомо на честь кого найменована вулиця, найбільш ймовірно, що на честь Ширшова П. П. Петро Петрович Ширшов(25.12.1905- 17.02.1953)– радянський державний	Ангеліни Усікової	Ангеліна Олександрівна Усікова (1934-2005), уродженка м. Ровеньки на Луганщині. Дочка царського офіцера (репресованого 1938 р.) та дворянки. З 1956 року самостійно виготовляла і поширювала антирадянські листівки, в яких закликала до боротьби проти радянської влади за що, у 1960 р., за доносом була арештована та, у 1961 р., була засуджена на 5 років позбавлення волі. Після звільнення, колишній політв'язень Ангеліна Усікова, 35 років працювала над виведенням нових сортів зернових культур у

<p>діяч, науковець, професор, доктор географічних наук, академік АН СРСР. Герой Радянського Союзу, народний комісар та міністр морського флоту СРСР. Перший директор інституту океанології АН СРСР.</p> <p>Посада, яку він займав віднесена до переліку який підпадає під дію законів про декомунізацію, як керівні посади в комуністичній партії, вищих органах влади та управління СРСР, УРСР, інших союзних або автономних радянських республік.</p>		<p>Черкаській державній обласній сільськогосподарській дослідній станції, у с. Холоднянське Смілянського р-ну. Ці дослідження одержали схвальні відгуки з Чехії, Франції та інших країнах світу. Брала активну участь в громадсько-політичній діяльності. Ініціювала створення у Смілі місцевих осередків РУХу, УРП, об'єднання "Просвіта", товариства політв'язнів і репресованих, пропагувала ідеї національно-визвольної боротьби у самвидавській газеті «Козацький рід». Обиралася депутатом Смілянської районної ради. Брала активну участь у роботі Асоціації демократичного розвитку і самоврядування України.</p>
<p>Шишкіна, вул., В-2 Іван Іванович Шишкін – російський художник-пейзажист, живописець, рисувальник і гравер-аквафортист. Академік, професор, керівник пейзажної майстерні Імператорської Академії мистецтв. Один із засновників Товариства пересувних художніх виставок. Народження: 25 січня 1832 р., В'ятська губернія Смерть: 20 березня 1898 р., Санкт-Петербург, Росія Ніякого відношення до української історії не мав.</p>	<p>Олега Ольжича</p>	<p>Олег Ольжич (справжнє ім'я Олег Олександрович Кандиба), – український поет, політичний діяч, археолог. Син відомого українського поета Олександра Олеся (Олександр Іванович Кандиба). Очолював культурно-освітню референтуру Проводу Українських Націоналістів і Революційний Трибунал ОУН. Народився: 8 липня 1907 р. в м. Житомир. Закатований 10 червня 1944 р., в концтаборі Заксенгаузен, Оранієнбург, Німеччина. О. Ольжич – автор двох прижиттєвих збірок: «Рінь» (1935) та «Вежі» (1940). Третя, посмертна, збірка «Підзамчя» вийшла в 1946 р. Писав цікаву прозу і пристрасну публіцистику.</p>
<p>Шмідта, пров. Шмідт Отто Юлійович (повне ім'я Шмідт Отто-Фрідріх-Юлійович). Народився 18 [30] вересня 1891, Могильов, Могильовська губернія, Російська імперія. Помер 7 вересня 1956, Московська область, СРСР) – математик, астроном, геофізик, дослідник Арктики родом із Могильова, дійсний член АН УРСР (з 1934) й АН СРСР (з 1935).</p>	<p>Самійла Кішки</p>	<p>Самійло Кішка. Козацький гетьман. Народився близько 1530 року у шляхетській сім'ї Кошків (Кошичів) в Каневі, здобув добру освіту. З 1550 року Кішка брав участь у походах Дмитра Вишневецького, де набув великого бойового хисту, завзяття та великого авторитету серед козацтва. Тому не випадково, що після загибелі Вишневецького, його в 1564 році обирають гетьманом. Ставши гетьманом, Кішка взявся продовжувати справу Вишневецького, у першу чергу відкрити запорожцям шлях до моря. Уперше вийшов у Чорне море у 1567 році й упродовж двох років штурмував міста Козлов, Ізмаїл, Кілю, Аккерман та Очаків, нещадно громив османські галери в морі. У 1573 році в одному з морських походів ескадра Самійла Кішки зазнала поразки від османського флоту, а сам гетьман потрапив до полону і був прикутий</p>

<p>Закінчив у Києві 8-му чоловічу гімназію та Київський університет (1913).</p> <p>1916-1920 приват-доцент Київського університету, згодом працював у Москві. Був автором ідеї, творцем і головним редактором 1-го видання «Большой Советской Энциклопедии».</p> <p>Тим не менш, коли випуск енциклопедії був майже завершений, Шмідт був знятий з редакторської посади і усунений від роботи над енциклопедією, з причини свого расово-німецького походження, хоча його германські предки знаходилися в російському підданстві з XVIII століття, а він сам (як визначають російські ж джерела) заявляв про себе, що «по самосвідомості є руський».</p> <p>Все ж Шмідт не був репресований у судово-юридичному сенсі, а лише був змушений провести залишок життя у відриві від наукової роботи. Після смерті його було знову офіційно визнано «російським патріотом» та повноцінною «совецькою» людиною.</p>		<p>ланцюгом до весла на галері, де перебував близько 25 років. У 1599 організував на османській галері повстання українських невільників, які, перебивши команду, повернулися до України. Повстання невільників на чолі з Самійлом Кішкою оспіване в українській народній думі «Самійло Кішка».</p> <p>Будучи обраним гетьманом, домігся від короля Речі Посполитої Сигізмунда III Вази скасування баніції (закону про визнання козаків поза законом), що привело до визнання козацтва як суспільного стану. В 1600 році очолював запорожців у спільному українсько-польському поході до Криму.</p> <p>У 1601-1602 роках Кішка на чолі 4-тисячного козацького загону брав участь у польсько-шведській війні у Лівонії.</p> <p>Деякі дослідники вважають, що Кішка загинув 28 лютого 1602 року під час Лівонської війни у бою під Фелліном (тепер Вільянді) біля міста Полтсамаау у Лівонії і був перевезений та похований у Каневі.</p>
--	--	---

Голова комісії:

А.П. Терещенко